Коли помрем і заростем квітками,
у споминах ще оживем не раз,
аж поки поруч з нашими кістками
заснуть усі, що пам’ятали нас.

І буде се вже наша смерть остання,
наш порох вітер світом розжене;
прийде весна, прийде пора кохання,
а нас ніхто й ніколи не спімне.

Аж вийде раз колись дівча самотнє
в полуднє ясне в тихий, сонний ліс —
неждано серце защемить скорботне,
і ясний світ померкне їй від сліз.

Се нас вона побачить і почує,
мов сон і казку із старих часів;
закриє очі й тяжко засумує,
заслухавшись у тихий сон лісів.

1898